

КОЗА-ДЕРЕЗА

Українська казка

Жили собі дід і баба. Одного дня поїхав дід на ярмарок і придбав козу. Привіз її додому. А наступного ранку покликав старшого сина та й каже:

— Жени нашу козу пастися.

Пас, пас її хлопець до самісінького вечора та й погнав додому. От уже й до двору підходить, а дід стоїть на воротях у червоних чоботях та й запитує:

— Кізонько моя мила, кізонько моя люба! Чи ти пила, чи ти їла?

— Ні, дідусю, я й не пила, я й не їла. Лишень бігла через місточок і вхопила кленовий листочок, бігла через гребельку та вхопила водиці крапельку,— тільки й пила, тільки й їла.

Розгнівався дід на старшого сина, що той погано худобу пасе, та й прогнав його. Наступного дня посилає другого сина — молодшого. Пас, пас хлопець козу до самісінького вечора, а тоді й погнав додому.

От уже до двору наближається, а дід стоїть на воротях у червоних чоботях та й запитує:

— Кізонько моя мила, кізонько моя люба! Чи ти пила, чи ти їла?

— Ні, дідусю, я й не пила, я й не їла. Лишень бігла через місточок і вхопила кленовий листочок, бігла через гребельку та вхопила водиці крапельку,— тільки й пила, тільки й їла.

Ось дід і цього сина прогнав.

Третього дня посилає дружину:

— Жени, бабо, козу пастися.

Погнала вона козу й пасла її весь день. Увечері підходить до двору, а дід уже стоїть на воротях у червоних чоботях та й запитує:

— Кізонько моя мила, кізонько моя люба! Чи ти пила, чи ти їла?

— Ні, дідусю, я й не пила, я й не їла. Лишень бігла через місточок і вхопила кленовий листочок, бігла через гребельку та вхопила водиці крапельку,— тільки й пила, тільки й їла.

Тут дід так уже розлютився, що прогнав і бабу. А наступного дня погнав козу сам. Пас її весь день, а ввечері вигнав на шлях, а сам пішов навпростець: став на воротях у червоних чоботях та й запитує:

— Кізонько моя мила, кізонько моя люба! Чи ти пила, чи ти їла?

— Ні, дідусю, я й не пила, я й не їла. Лишень бігла через місточок і вхопила кленовий листочок, бігла через гребельку та вхопила водиці крапельку,— тільки й пила, тільки й їла.

Ось тоді дід розгнівався, пішов до коваля, висталив ніж, став козу різати, а вона вирвалася та й утекла до лісу. Іде лісом, бачить — заяча хатка. Вона туди вбігла та й заховалася на печі.

Прибігає зайчик, раптом чує — є хтось у хаті. Зайчик і запитує:

— Хто, хто в моїй хатці?

А коза сидить на печі та й каже:

— Я коза-дереза
Півбока луплена,
За три копи куплена,
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами,
Ніжками затопчу,
Хвостиком замету!

Злякався зайчик, вибіг із хатинки, сів під дубом. Сидить і плаче. Іде ведмідь і запитує:

— Ти чому, зайчику-побігайчику, плачеш?

— Як мені, ведмедику, не плакати, коли в моїй хатці звір страшний сидить?

А ведмідь:

— Ось я його вижену!

Побіг до хати:

— Хто, хто в заячій хатці?

А коза на печі:

— Я коза-дереза
Півбока луплена,
За три копи куплена,
Тупу-тупу ногами,
Сколю тебе рогами,
Ніжками затопчу,
Хвостиком замету!

